

در میان احزاب و جریان‌های سیاسی و حتی فعالان منفرد، رسم است که پس از جان‌باختن یا درگذشت طبیعی یک رفیق یا فعال، برای گرمی‌داشت یاد او زندگینامه یا یادداشتی منتشر شود. تا زمانی که فرد از چهره‌های شناخته‌شده و علنی، به‌ویژه در خارج از کشور، باشد، این کار معمولاً مشکلی ایجاد نمی‌کند.

اما در مورد فعالان مخفی، به‌ویژه در داخل کشور، چنین اقدامی می‌تواند به‌شدت خطرناک باشد. انتشار اطلاعات درباره ارتباط تشکیلاتی، فعالیت‌های سیاسی یا شبکه روابط آنان، حتی اگر برای ادای احترام انجام شود، در عمل می‌تواند به سود دستگاه‌های امنیتی تمام شود و راه شناسایی و تعقیب دیگر فعالان را هموار کند.

گرمی‌داشت جان‌باختگان نباید به بهای به خطر افتادن امنیت زندگان تمام شود. فرهنگ امنیتی بخشی از فرهنگ مبارزه است و احترام به رفقای از دست‌رفته، پیش از هر چیز، یعنی حفاظت از کسانی که همچنان در شرایط سرکوب به مبارزه ادامه می‌دهند.

